

[Aksel Larsen.]

beslutter statsministeren sig til at tale om dette emne, men hvad siger han så? Han siger, at han er overrasket over, at venstre skulle være så velhavende; det aner han ikke noget om, de fleste af de penge, venstre har, kommer ind i tikronesedler, og iøvrigt sætter han et spørgsmålstegn ved, om Aksel Larsen er den rette til at rejse et sådant spørgsmål. Jo, hr. statsminister, Aksel Larsen er den rette til at rejse dette spørgsmål, fordi ingen andre har villet eller turdet. I forfatningskommissionen var det mig, der rejste dette spørgsmål, og ingen har villet diskutere det. Mit parti er det eneste parti, som offentligt aflægger regnskab over, hvorfra det har midlerne til sin agitation, og vi har mange gange tilbudt at lade dette offentligt kontrolere, det være sig af staten eller af andre partier, dog på den betingelse, at man så offentliggør resultatet af undersøgelsen.

Men statsministeren siger blot, at han vidste ikke, at venstre var så velhavende. Nej, må vi få et svar, ja eller nej, på spørgsmålet: Har venstre fået penge fra Industrirådet, eller har venstre ikke fået penge fra Industrirådet? Jeg forstår godt, hvorfor statsministeren vil knibe udenom, hvorfor venstrepresen vil knibe udenom, for det ville sikkert have en vis virkning blandt Danmarks landbrugere og venstrevælgere, hvis de fik at vide, at partiet får store tilskud fra storindustrien i dette land. Det ville skabe en vis begrundet mistanke om, at partiet også lader sig påvirke i sin politik af disse store bidragydere. Her er det, vi møder frem og siger: lad os få fastslået, at det skal oplyses, hvorfra partierne, og dagspressen med, har deres penge, så de, der bliver udsat for den politiske påvirkning, i det mindste ved, hvem der betaler partierne, hvem der er interesseret i dem.

Jeg har i forbindelse med frihedsparagrafferne gjort opmærksom på, at det ikke er nok med såkaldte politiske frihedsparagraffer, vi trænger også til nogle materielle og sociale paragraffer, der sikrer borgerne. Grundloven virker på mange punkter som en knytnæve mod de fattige. Jeg erindrer kun om den uhyrlige bestemmelse, der findes i § 29 om valgretten, hvor det siges, at det bestemmes ved lov, at understøttelse modtaget af det offentlige, der efter lovgivningen betragtes som fattighjælp, bevirker tab af valgret. Der er stillet forslag

om, at denne bestemmelse skulle udgå, men det er blevet imødegået med sand fanatisme i kommissionen fra et bestemt partis side, nemlig socialdemokratiet, hvilket måske burde forbavse mig, men efter de erfaringer, jeg har gjort gennem mange år, ikke mere forbavser mig. Det er ikke retfærdigt, at man siger, at fordi folk er fattige, skal de miste valgretten.

Det er i det hele taget de ubemidlede, der har grund til at forlange materielle og sociale rettigheder indføjet i grundloven. Her har vi gjort os til talsmænd for, at man skulle indføje retten til bolig, retten til den højeste uddannelse, der således ikke blev et økonomisk spørgsmål for forældrene, og retten til arbejde. Jeg har i går gennemgået det forslag, der findes i flertallets paragraf, og påvist, at det aldeles ikke indeholder noget om retten til arbejde; og hvis statsministeren vil udtale sig om det, vil han også give mig ret i det, så hæderlig er han. Dengang socialdemokraterne med syv års forsinkelse pludselig kom i tanker om, at de ville have retten til arbejde ind i grundloven, og de kun krævede, at der skulle stå: enhver bør have ret til arbejde, var det den højtærede statsminister, der sagde: det kan vi såmænd godt, hvis pligten til arbejde også kommer ind. Det er pligten til arbejde, der er kommet ind, og ikke retten til arbejde, men det er retten til arbejde, der bør ind i et samfund som det nuværende. Det har vi foreslået, og vi agter også at møde frem med det forslag her i tinget.

Endelig er der udenrigsparagraffen. Her siger den højtærede statsminister, at jeg skal gerne få oplysning om paterniteten til denne, og så oplyser han, at tilsvarende bestemmelser er indsat i andre såkaldte demokratiske staters forfatning. Han oplyser, at samarbejdet mellem demokratiske stater til forsvar for vor uafhængighed er på sin plads, at man altså for at forsvare sin uafhængighed skal opgive sin suverænitæt. Han siger, at der var et responsum fra en professor, og at Den interparlamentariske Union har anbefalet det. Det er ikke det, jeg har spurgt om. Jeg har spurgt om, hvem der har paterniteten til forslaget, hvem der har stillet det. Det har jeg spurgt om mange gange i forfatningskommissionen, men har aldrig kunnet få svar. Forslaget findes i et responsum fra en professor, men en professor, der slet ikke er tilknyttet kommissionen, kan ikke have ret til at stille